

1. EL CAMÍ LLARG

Així que el primer ring va començar a ser audible, en Benjamí va sortir de l'aula disparat com un coet, sense acomiadar-se de ningú. Aquella tarda feien el darrer episodi de *Superagent secret*, la seva sèrie de televisió preferida, i no se'l volia perdre per res del món.

De tots els nens de la classe, en Benjamí era qui vivia més a prop de l'escola, però en canvi també era, amb diferència, qui trigava més a arribar a casa. La culpa d'aquest fet tan excepcional la tenia un semàfor que mai no es posava verd. Un insòlit i solitari semàfor que, plantat com un bolet a la vorera del davant, li barrava sempre el pas. Cada dia es trobava amb aquell impediment. Era una autèntica llauna. La majoria de gent, quan veu que un semàfor triga més del compte a posar-se verd, es limita a mirar que no passin cotxes i creua de totes maneres. Però en Benjamí tenia una raó de pes que li impedia fer com la majoria

de gent: havia promès al seu pare que mai no creuaria en vermell. I no es tractava pas d'una promesa normal i corrent, d'aquelles que es fan sense rumiar-ho gaire i que després es trenquen a la mínima. No. Era una promesa ferma, de les de veritat de la bona, de les totalment inviolables, de les que saps que si te les saltes després no pots dormir durant setmanes dels remordiments que t'agafen. En Benjamí havia fet aquella promesa al seu pare el mateix dia que aquest va desaparèixer. Va ser un matí de tardor. El pare va anar a comprar croissants per esmorzar i ja no va tornar. Ningú no el va a tornar a veure més, com si se l'hagués empassat la terra. La policia el va estar buscant molt de temps, sense èxit, i finalment el van haver de donar oficialment per desaparegut.

En Benjamí no havia perdut l'esperança que el pare tornaria tard o d'hora, i el dia que això succeís volia poder-li dir que no havia faltat a la seva paraula.

Així doncs, cada dia, quan el noi arribava davant del semàfor, s'esperava, convençut que, com feien tots, aquell aparell havia d'acabar cedint el pas als vianants.

I esperava.

I esperava.

A vegades es treia la motxilla i s'hi asseia al damunt.

I esperava un pèl més.

Però mai, *absolutament* mai no havia tingut prou paciència per arribar a veure'l posar-se verd. Cada dia, el tossut semàfor acabava obligant-lo a prendre la més desesperada de les decisions: anar a casa pel camí llarg.

El camí llarg també s'hauria pogut anomenar de moltes altres maneres: el camí etern, el camí de mai acabar, el camí-na que caminaràs... o, simplement, la volta de campana. Era una autèntica murga. Un pal. A banda de ser espantosament llarg, el camí llarg destacava per estar ple d'entrebancs que el convertien en un calvari.

Primer de tot, en Benjamí havia de passar per davant d'un solar d'unes obres que estaven a mitges des de feia anys. La feina estava tan endarrerida que ningú no podia dir amb certesa què s'hi estava construint. El solar estava vigilat per uns gossos amb molt males puges, uns dòbermans os-

suts i musculats amb unes dents blanques i lluents, que quan el veien passar s'abraonaven contra les reixes i el bordaven com si se'l volguessin cruspir. La vorera era tan estreta que es veia obligat a passar a frec de les dents dels animalots, de manera que, un cop fora del seu abast, estava tan espantat que les cames li tremolaven i havia d'aturar-se uns moments a recobrar l'alè.

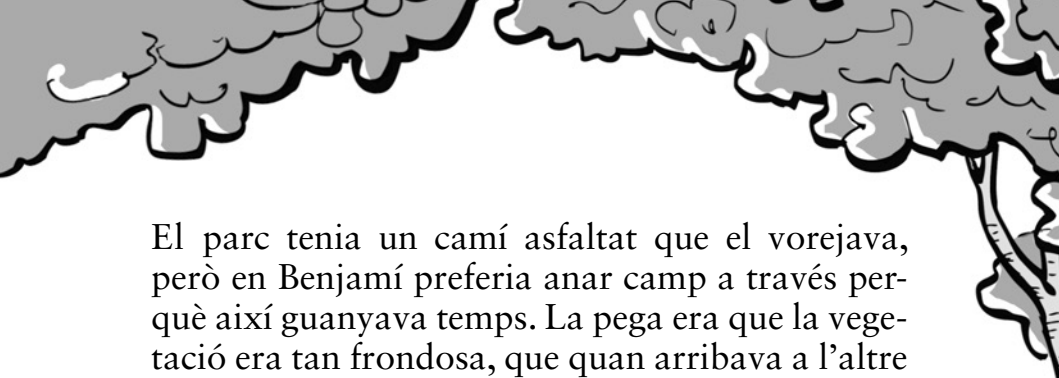
Superats els gossos, es trobava amb el segon entrebanc: una pila d'avis avorrits que, palplantats al mig de la vorera, contemplaven les obres com si els hi anés la vida i que no deixaven passar ningú sense tenir-hi abans una petita xerrada sobre com creien que s'hauria de fer aquell sot, o

com calia collar aquells cargols o quin era el millor mètode per aparcar la grua. En Benjamí es preguntava si aquells avis ja tenien els cabells blancs quan les excavadores havien començat a foradar o bé s'havien fet vells veient avançar les obres. En tenien uns coneixements tan extensos i detallats que s'hauria dit que les havien vistes començar quan ells mateixos eren uns nens petits. De res servia fer-se el distret, sempre n'hi havia algun que t' enxampava pel braç i no et deixava anar fins que no t'ho havia explicat tot un parell de vegades.

Si no volia fer encara més volta, just després de superar l'escamot d'avis amb vocació de manobres, en Benjamí havia de passar pel jardí d'una casa tota esgavellada que feia una por esgarrifosa. Tothom deia que era un casalot abandonat, però en Benjamí estava convençut que, cada cop que hi passava per davant, una figura fantasmagòrica d'ulls vermells l'observava des d'una de les finestres del pis superior. Cada dia es deia a si mateix que aquell cop no miraria la finestra, però ben bé com si estigués hipnotitzat, a l'últim moment no podia evitar alçar la vista i després arrencar a córrer carrer avall.

Superat el jardí de la casa abandonada, havia de travessar un parc amb un turonet, una petita vall, un rierol i un bosquet d'alzines sureres.

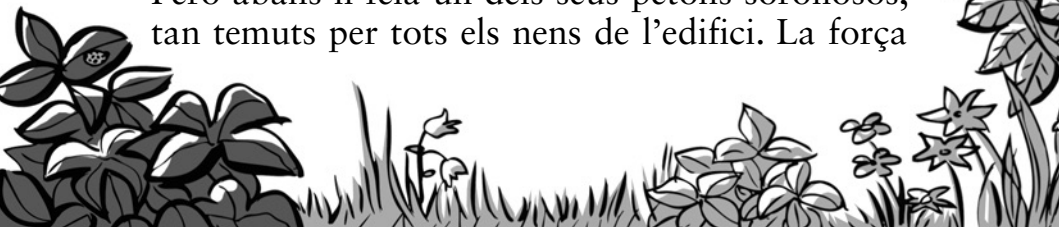
El parc tenia un camí asfaltat que el vorejava, però en Benjamí preferia anar camp a través perquè així guanyava temps. La pega era que la vegetació era tan frondosa, que quan arribava a l'altre costat del parc semblava que l'hagués creuat fent la croqueta de tan brut com acabava.

Però per fi podia dir que es trobava davant del portal de casa seva.

I aquí és on entrava en joc el darrer i no per això menys molest entrebanc del camí: la senyora Margaret Teaspoon, la portera. Mrs. Teaspoon era una britànica jubilada de cabells blancs amb una tonalitat lleument violeta. Sempre estava asseguda fent el te a la porta de casa, i cada vegada que veia en Benjamí tan malforjat no podia reprimir un «*Oh, my God!*» i, sense que ell pogués evitar-ho, l'engrapava pel coll de la camisa i començava a espolsar-lo enèrgicament per fer-li saltar totes les fulles i branquillons que portava enganxats a la roba.

Quan ja el tenia ben estomacat, perquè la iaïona tenia una força terrible, es treia un mocador de l'escot, el llepava a consciència i... li netejava les galtes! «Eeeeeeeecs!!!», pensava en Benjamí.

Fins que Mrs. Teaspoon no trobava que el noi estava prou net, no el deixava marxar cap a casa. Però abans li feia un dels seus petons sorollosos, tan temuts per tots els nens de l'edifici. La força

dels seus petons era tan gran que més d'una vegada en Benjamí s'havia arribat a alçar uns centímetres de terra. Tenint en compte el pes de la motxilla sumat al del propi Benjamí, els petons de la velleta haurien pogut figurar al llibre Guinness dels rècords mundials, suposant que l'especialitat de «succió petonera» formés part de la llista de reptes a batre.

Un cop superat l'enutjós i inevitable petó, i amb la galta dreta (sempre era la dreta) vermella com un pebrot, encara li calia pujar a peu fins a casa seva. I vivia en un dotzè pis! Hi havia ascensor, però era tan antic i la seva motxilla pesava tant,

que si hi pujaven tots dos la màquina feia un soroll d'engranatge de rellotgeria rovellat i deixava de funcionar durant un mes. Així que el pobre Benjamí havia de carregar-se de paciència i pujar els dotze pisos que li quedaven per arribar a l'àtic, on vivia amb la seva mare i un canari, de nom Gertrudis. El canari. La seva mare es deia Assumpta.

No era estrany que, després de tot plegat, arribés a casa si fa no fa dues hores més tard del que hi hauria arribat si en el seu camí no hagués de topar amb el maleït semàfor que mai no es posava verd.

Per això aquell dia, neguitós com mai per poder arribar a temps de veure el darrer capítol de *Superagent secret*, en Benjamí va decidir no perdre ni un segon davant del semàfor i afrontar el camí llarg com més aviat millor. I, si podia ser, fer-lo en un temps rècord...

I sí que el va fer, el rècord. Un rècord històric. Va trigar més que mai!

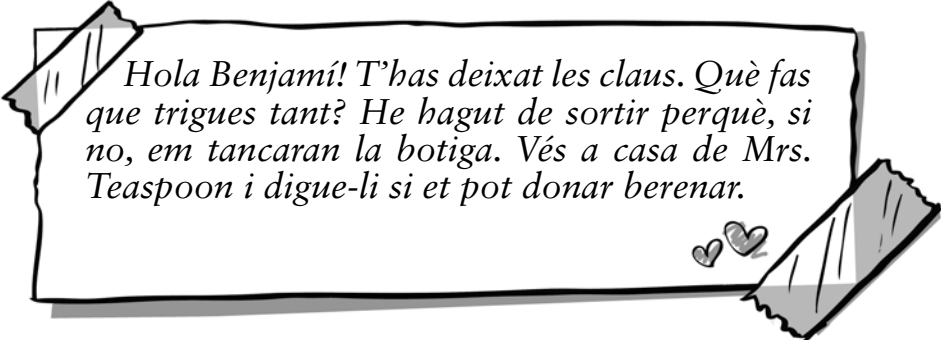
Els gossos van bordar més que mai, els avis li van explicar més coses que mai, l'ombra fantasmagòrica del casalot li va semblar més real que mai, al parc va embrutar-se més que mai i Mrs. Teaspoon va necessitar més estona que mai per espolsar-li la roba. I li va fer el petó més sorollós de la història.

Quan en Benjamí va començar a pujar les escales del portal de casa seva ja era molt tard, però encara tenia l'esperança d'arribar a veure els darrers cinc minuts de la sèrie. O els últims tres minuts. Encara que només fossin els últims segons! S'horroritza de pensar que l'endemà a l'escola tothom en parlaria i ell seria l'únic que no l'hauria vist.

Però els contratemps no s'havien acabat: en arribar davant la porta de casa i posar-se la mà a la butxaca, en Benjamí va adonar-se que no duia les claus, així que va començar a tocar el timbre insistentment.

Allò no era normal. Va trucar una vegada i una altra però la mare no obria. Les poques possibilitats que tenia de veure ni que fossin els títols de crèdit s'esvaïen davant dels seus propis nassos, i no podia fer res més que mirar amb neguit la porta tancada.

Llavors els seus ulls es van fixar en un paperet que hi havia enganxat a la porta amb un tros de cinta adhesiva. Era una nota de la seva mare:

Hola Benjamí! T'has deixat les claus. Què fas que trigues tant? He hagut de sortir perquè, si no, em tancaran la botiga. Vés a casa de Mrs. Teaspoon i digue-li si et pot donar berenar.

En Benjamí va caure de genolls a terra fent un crit de desesperació. Qualsevol mínima esperança que li pogués quedar s'havia esfumat del tot, perquè a casa de Mrs. Teaspoon no hi havia televisor. I, per si fos poc, ja sabia què li donaria la velleta per berenar: un te i un pa de pessic de gingebre. I si hi havia una cosa que en Benjamí no suportava, era el pa de pessic de gingebre.

Aquella nit, el pobre Benjamí no va poder dormir. El semàfor que mai no es posava verd li omplia els pensaments i no deixava espai per a res més. Per culpa seva s'havia perdut el final de la seva sèrie preferida. Tenia clar que això no es podia repetir. Va decidir que, d'una vegada per totes, trauria l'entrellat de per què aquell maleït semàfor no es posava mai verd. Costés el que costés. Encara que l'hagués de contemplar durant cinc hores seguides.

